

Դանիելի գիրքը — չորրորդ մասը

Կախաչափը

Jeff Pippenger

2023-11-27

Մենք անդրադառնում ենք Ղևտական քսանվեցերորդ գլխի «յոթ ժամանակներին», ինչպես դրանք ներկայացված են Դանիելի գրքում: Մենք այդպես ենք անում, որովհետև «յոթ ժամանակների» մարգարեական բնութագրերից մեկն այն է, որ այն ներկայացնում է այն «գայթակղության քարը», որը շինարարները մերժեցին: Ես սահմանում եմ այն գայթակղության քարը, որ ներկայացված է Սուրբ Գրքերում, որպես մի ճշմարտություն, որը կարելի է տեսնել, սակայն չի երևում: Նրանց համար, ովքեր տեսնում են այն, այն թանկագին է, իսկ նրանց համար, ովքեր չեն տեսնում այն, այն ոչ միայն այն է, ինչի վրա նրանք սայթաքում են, այլև այն քարը, որ նրանց փոշու է վերածում:

Երբ Քրիստոսը ներկայացրեց այն քարը, որը շինարարները մերժեցին, Նա ցույց տվեց, որ անկյունաքարը պիտի դառնար անկյան «գլուխը»: Սուրբ Գրքերում մերժված քարի պատգամը մշտապես առնչվում է այն բանին, որ Աստված անցնում է նախկին ուխտի ժողովրդից, մինչդեռ միևնույն ժամանակ Աստված ուխտի մեջ է մտնում մի ժողովրդի հետ, որը նախկինում Աստծու ժողովուրդը չէր:

Հիսուսն ասաց նրանց. «Մի՞ թե երբեք չեք կարդացել Գրքերում. “Այն քարը, որ շինողները մերժեցին, նա է դարձել անկյունաքարը. սա Տիրոջից եղավ, և սքանչելի է մեր աչքերին”: Ուստի ասում եմ ձեզ, Աստծու արքայությունը ձեզանից պիտի վերցվի և պիտի տրվի մի ազգի, որ նրա պտուղները բերի: Եվ ով որ ընկնի այս քարի վրա, պիտի փշրվի, իսկ ում վրա որ այն ընկնի, նրան պիտի աղա ու փոշի դարձնի»: Մատթեոս 21:42–44:

Առաջին «ժամանակի մարգարեությունը», դեպի որը սուրբ հրեշտակները առաջնորդեցին Վիլյամ Միլլերին, Ղևտական քսանվեցերորդ գլխի «յոթ ժամանակներն» էին: Լատդիկեական ադվենտիզմը սկսեց քանդելու գործընթացը այն հիմնարար ճշմարտությունների, որոնք Տերը հաստատել էր Միլլերի ծառայության միջոցով, մերժելով հենց Միլլերի հայտնագործություններից առաջինը: Իհարկե, սրբազան հիմքի վերաբերյալ յուրաքանչյուր մարգարեական պատկերում Քրիստոսի պատկերումն է, Ով «Քարն» է, ուստի 1863 թվականին «յոթ ժամանակների» մերժումը ոչ միայն նշանավորում է հիմնարար ճշմարտությունների մերժման գործընթացի սկիզբը, այլև ներկայացնում է Քրիստոսի մերժումը: Ինչպես Քրիստոսի վկայության մեջ՝ մերժված քարի մասին, Պետրոսն էլ է ցույց տալիս, որ հիմքի քարի հետ կապված մարգարեություններից մեկն այն է, որ այն ի վերջո պետք է դառնա «անկյան գլուխը»:

Ուստի էլ Սուրբ Գրքում պարունակված է. «Ահա, Ես Միտնում դնում եմ գլխավոր անկյունաքար, ընտիր, պատվական. և ով հավատում է Նրան, չի ամաչի»: Արդ, ձեզ համար, որ հավատում եք, Նա պատվական է. իսկ անհնազանդների համար՝ «այն քարը, որ շինարարները մերժեցին, նույնը եղավ անկյան գլուխը», և

«գայթակղության քար ու սայթաքման վեմ»՝ նրանց համար, որոնք խոսքի վրա սայթաքում են՝ անհնազանդ լինելով. ինչի համար էլ նշանակված էին: Բայց դուք ընտրյալ սերունդ եք, թագավորական քահանայություն, սուրբ ազգ, սեփականության ժողովուրդ, որպեսզի հռչակեք Նրա փառքերը, Ով ձեզ խավարից կանչեց Իր զարմանալի լույսի մեջ. դուք, որ մի ժամանակ ժողովուրդ չէիք, բայց այժմ Աստծո ժողովուրդն եք. որ ողորմություն չէիք ստացել, բայց այժմ ողորմություն ստացաք: Ա Պետրոս 2:6–8:

Աղվենտիզմի սկզբնավորման հիմնաքարը դառնում է անկյան գլուխը: Եսային՝ համաձայն է Քրիստոսի և Պետրոսի հետ, և Եսային օգտագործում է հիմնաքարը՝ ներկայացնելու ուխտի մի ժողովուրդ, որի կողքով անցնում են՝ հանուն նոր ուխտի ժողովրդի: Իր վկայության մեջ նա ներկայացնում է մի դասակարգ, որ մահվան հետ ուխտ է կապել և որ սուտ է ընդունել: Այն սուտը, որ նրանք ընդունում են, այն սուտն է, որը Պողոսը բնորոշում է որպես ուժեղ մոլորություն բերող նրանց վրա, ովքեր մահվան հետ ուխտ են կապում, որովհետև չընդունեցին ճշմարտության սերը:

Ուստի լսեցե՛ք Տիրոջ խոսքը, դուք՝ ծաղրող մարդիկ, որ իշխում եք այս ժողովրդի վրա, որ Երուսաղեմում է: Որովհետև ասել եք. «Մահի հետ ուխտ ենք կապել, և դժոխքի հետ համաձայնություն ունենք. երբ հեղեղող պատիժը անցնի, մեզ չի հասնի. քանզի սուտը մեր ապավենն ենք դարձրել, և կեղծիքի տակ ենք թաքնվել»: Ուստի այսպես է ասում Տեր Աստված. «Ահա, Սիրնում ես հիմքի համար քար եմ դնում, փորձված քար, պատվական անկյունաքար, հաստատ հիմք. ով հավատա, չի շտապի: Եվ դատաստանը պիտի դնեմ որպես չափագիծ, և արդարությունը՝ որպես կշռալար. և կարկուտը պիտի քշի սուտի ապավենը, և ջրերը պիտի ողողեն թաքստոցը: Եվ ձեր ուխտը մահի հետ պիտի խափանվի, և ձեր համաձայնությունը դժոխքի հետ չի հաստատվի. երբ հեղեղող պատիժը անցնի, այն ժամանակ նրա կողմից պիտի կոխկոտվեք»: Եսայիա 28:14–18.

«Յոթ ժամանակները» ծածկված են եղել կեղծիքների ներքո, և երբ Աստված անցնում է Իր նախկին ուխտի ժողովրդի վրայով և ուխտի մեջ է մտնում հարյուր քառասունչորս հազարի հետ, այն քարը, որ նախկինում մերժված անկյունաքարն էր, պիտի բարձրանա՝ դառնալու անկյան «գլուխը»: Նրանց համար, ովքեր հասկանում են այս ճշմարտությունը, այն պատվական է, իսկ նրանց համար, ովքեր չեն հասկանում, այն քարը, որ դառնում է անկյան գլուխը, ոչ միայն ջախջախում է նրանց, այլև փոխաբերական իմաստով դառնում է նրանց գերեզմանաքարը:

Դանիելի գրքում, ութերորդ գլխի տասնիններորդ համարում, մենք գտնում ենք գայրույթի «վերջին վախճանը», և այդպիսով պարզ է դառնում, որ գայրույթի նաև «առաջին վախճան» պետք է լինի: Մ.թ.ա. 677 թվականից մինչև 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ն ընկած ժամանակահատվածը ներկայացնում է այն ժամանակը, որի ընթացքում սրբաբանը (և գործը) պիտի ոտնակոխ լինեին: Մակայն, ըստ Դանիելի գրքի տասնմեկերորդ գլխի երեսունվեցերորդ համարի, պապականությունը պիտի հաջողություն ունենար, մինչև որ գայրույթը կատարվեր: Եթե ութերորդ գլխի գայրույթի վախճանը ներկայացնում է մի ժամանակաշրջանի ավարտը, ապա տասնմեկերորդ

զլխի զայրույթի վախճանը նույնպես ներկայացնում է մի ժամանակաշրջանի ավարտը: Սա է այն, ինչ Սուրբ Գիրքը հստակորեն ուսուցանում է, թեև այս ճշմարտությունը ծածկվել է ստերով նրանց կողմից, ովքեր մահվան հետ ուխտ են կապել:

Երկու բարկությունների ավարտն էլ ներկայացնում է ժամանակի նույնական մի ժամանակաշրջանի ավարտը, որովհետև երկուսն էլ նույն՝ երկու հազար հինգ հարյուր քսան տարիների ցրման, գերության և ստրկության անեծքի իրականացումն էին: Հյուսիսային թագավորությունն առաջինը կրեց «յոթ ժամանակների» ցրումը, գերությունը և ստրկությունը, երբ մ.թ.ա. 723 թվականին Ասորեստանի թագավորը նրանց գերեվարեց: Հարավային թագավորությունը նույն ճակատագրին արժանացավ մ.թ.ա. 677 թվականին: Երեմիան հաստատում է այս փաստը:

Իսրայելը ցրված ոչխար է. առյուծները նրան քշել են հեռու. նախ Ասորեստանի թագավորն է նրան լափել, և ապա Բաբելոնի թագավոր Նաբուգոդոնոսորն է փշրել նրա ոսկորները: Երեմիա 50:17:

Երեմիան ցույց է տալիս առաջընթացական դատաստան: Ասորեստանցիները մ.թ.ա. 723 թվականին վերացնում են հյուսիսային թագավորությունը, ապա մ.թ.ա. 677 թվականին Մանասեին տանում են Բաբելոն՝ իրենց մայրաքաղաքը: Այնուհետև Նաբուգոդոնոսորը վերցնում է Հովակիմին՝ դրանով նշանավորելով գերության յոթանասուն տարիների սկիզբը մ.թ.ա. 606 թվականին: Ապա Նաբուգոդոնոսորը վերցնում է Սեդեկիային և մ.թ.ա. 586 թվականին կործանում Երուսաղեմը:

Հարավային թագավորությանը նախագգուշացվել էր, որ եթե նրանք շարունակեին իրենց ապստամբության մեջ, նույն ճակատագրին պիտի արժանանային, ինչ հյուսիսային թագավորությունը: Հյուսիսային թագավորության դատաստանը պիտի գործադրվեր հարավային թագավորության վրա, և այդ դատաստանի խորհրդանիշը մի չափագիծ էր, որ պիտի ձգվեր Հուդայի վրա: Եսայիայի վկայության մեջ այն պարզապես «չափագիծն» էր, բայց հետևյալ հատվածում «չափագիծը» «Սամարիայի չափագիծն» է:

Ուստի այսպես է ասում Իսրայելի Տեր Աստվածը. Ահա Ես այնպիսի չարիք եմ բերելու Երուսաղեմի և Հուդայի վրա, որ ով լսի դրա մասին, նրա երկու ականջներն էլ կգնգան: Եվ Ես Երուսաղեմի վրա պիտի ձգեմ Սամարիայի չափագիծը և Աքաաբի տան կշռաքարը. և պիտի սրբեմ Երուսաղեմը, ինչպես մարդը սրբում է մի աման՝ սրբելով այն և շրջելով երեսնիվայր: Եվ պիտի լքեմ Իմ ժառանգության մնացորդին և նրանց մատնեմ իրենց թշնամիների ձեռքը, և նրանք ավար ու կողոպուտ պիտի դառնան իրենց բոլոր թշնամիների համար. որովհետև արել են այն, ինչ չար է Իմ աչքերի առաջ, և Ինձ բարկացրել են այն օրից, երբ իրենց հայրերը դուրս եկան Եգիպտոսից, մինչև այսօր: Դ Թագավորաց 21:12–15:

Հենց նոր մեջբերված համարներում կան երկու մարգարեական արտահայտություններ, որոնք պետք է քննվեն: Առաջինը՝ ականջների զննոցն է, իսկ մյուսը՝ կշռաքարը: Այս համարներում Սամարիայի չափագիծը նույնացվում է նաև Աքաաբի տան կշռաքարի հետ: Թե՛ չափագիծը, թե՛ կշռաքարը դատաստանի գործիքներ են, որոնք գործածվում են շինարարության ընթացքում: Այս համարներում դրանք ցույց են տալիս, որ նույն

դատաստանը, որ գործադրվեց հյուսիսային թագավորության դեմ՝ ներկայացված Սամարիայով և Աքաաբի տնով, պիտի գար նաև Հուդայի և Երուսաղեմի վրա: Երբ այս նախագգուշացումը հնչեցվեց, Իսրայելի հյուսիսային թագավորությունն արդեն իսկ ներխուժման էր ենթարկվել, նվաճվել, կործանվել և գերության էր տարվել: Աստծո դատաստանի պատգամը նախագգուշացումը լսողների ականջներում զնգոց է առաջացնում: Թե՛ կշռալարը, թե՛ ականջների զնգոցը Սուրբ Գրքում հանդիպում են յուրաքանչյուրն երեք անգամ: Ամեն մի դեպքում էլ դրանք ներկայացնում են Աստծո բարկությունը Իր իսկ ժողովրդի դեմ:

Եվ Տերը եկավ, կանգնեց և, ինչպես մյուս անգամներին, կանչեց. «Սամո՛ււլ, Սամո՛ււլ»: Այն ժամանակ Սամուելը պատասխանեց. «Խօսի՛ր, որովհետև Բո ծառան լսում է»: Եվ Տերն ասաց Սամուելին. «Ահա, Ես մի բան պիտի անեմ Իսրայելում, որի մասին լսող ամեն մեկի երկու ականջներն էլ պիտի զննգան: Այդ օրը Ես Եղիի տան վերաբերեալ այն ամենը, ինչ որ ասել եմ, պիտի կատարեմ նրա դեմ. երբ սկսեմ, նաև աւարտին պիտի հասցնեմ»: Ա Թագավորաց 3:10–12:

Եղիի տան կործանումն այն մարգարեությունն էր, որ այն լսող ամեն մեկի երկու ականջներն էլ պիտի ծակծկվեին: Ականջների ծակծկվելը, Սամուելի ժամանակներում, խորհրդանշում է Եղիի տան անցնելը: Սամուելին տրված կանխատեսության կատարումը եղավ Եղիի տան կործանումը և Սամուելի՝ որպես մարգարեի հաստատվելը: Սամուելը ներկայացնում է մի ժողովուրդ, որը, ինչպես Պետրոսն է ասում, անցյալ ժամանակներում Աստծո ժողովուրդը չէր, իսկ այժմ է, որովհետև երբ Սամուելը հաստատվեց որպես մարգարե, Եղիի տունը կործանվեց: Երեմիան ևս Երուսաղեմի առաջնորդության դեմ մի դատաստան է հռչակում, որը ականջներ է ծակծկեցնում:

Եվ ասա՛. «Լսեցե՛ք Տիրոջ խոսքը, ո՛վ Հուդայի թագավորներ և Երուսաղեմի բնակիչներ. այսպես է ասում Զորքերի Տերը՝ Իսրայելի Աստվածը. ահա, ես այս տեղի վրա չարիք պիտի բերեմ, և ով որ լսի այն, նրա երկու ականջները պիտի զննգան»: Երեմիա 19:3.

Ականջների զնգալու մասին բոլոր երեք հիշատակումներն առնչվում են ուխտյալ ժողովրդի հետ, որը մահվան հետ ուխտ է կապել և դրանից հետո ենթարկվել է արշավանքի, նվաճվել, կործանվել, սփռվել և տարվել գերության: Ականջների զնգալը Աստծու բարկության դատաստանի խորհրդանիշն է, և այդ դատաստանի խորհրդանիշը Սուրբ Գրքերում նույնպես ներկայացված է երեք անգամ՝ «կախաչափ» բառով: Մենք այն արդեն կարդացել ենք Երկրորդ Թագավորաց և Եսայի մարգարեի գրքերում, սակայն Սուրբ Գրքերում «կախաչափ»-ի մասին կա ևս մեկ հիշատակում, և այդ հիշատակության մեջ «կախաչափ» բառը թարգմանված է այլ եբրայական բառից, քան նախորդ երկու հիշատակումներում:

Եվ ինձ հետ խոսող հրեշտակը դարձյալ եկավ ու արթնացրեց ինձ, ինչպես մի մարդ, որ արթնացվում է իր քնից: Եվ ասաց ինձ. «Ի՞նչ ես տեսնում»: Եվ ես ասացի. «Նայեցի, և ահա ամբողջովին ոսկյա մի աշտանակ, նրա զագաթին՝ մի գունդ, և նրա վրա՝ յոթ ճրագներ, և յոթ խողովակներ՝ նրա զագաթին գտնվող յոթ ճրագների համար: Եվ նրա մոտ՝ երկու ձիթենիներ, մեկը՝ զնդի աջ կողմում, և մյուսը՝ նրա ձախ

կողմում»: Եվ ես պատասխանեցի ու ասացի ինձ հետ խոսող հրեշտակին՝ ասելով. «Ի՞նչ են սրանք, տե՛ր իմ»: Այն ժամանակ ինձ հետ խոսող հրեշտակը պատասխանեց ու ասաց ինձ. «Չե՞ս իմանում, թե սրանք ինչ են»: Եվ ես ասացի. «Ո՛չ, տե՛ր իմ»: Այն ժամանակ նա պատասխանեց ու ասաց ինձ՝ ասելով. «Մա է Տիրոջ խոսքը Ձորաբաբելին՝ ասելով. “Ո՛չ գործությամբ, ո՛չ էլ ուժով, այլ իմ Հոգով”, ասում է Ձորքերի Տերը: Ո՛վ ես դու, ո՛վ մեծ լեռ. Ձորաբաբելի առաջ դու դաշտավայր պիտի դառնաս, և նա պիտի դուրս բերի նրա գլխաքարը՝ աղաղակներով, ասելով. “Շնորհք, շնորհք նրան”»: Եվ Տիրոջ խոսքը եկավ ինձ՝ ասելով. «Ձորաբաբելի ձեռքերը դրել են այս տան հիմքը, և նրա ձեռքերը նաև պիտի ավարտեն այն. և դու պիտի իմանաս, որ Ձորքերի Տերն ինձ ձեզ մոտ է ուղարկել: Որովհետև ո՛վ է արհամարհել փոքր բաների օրը. քանզի նրանք պիտի ուրախանան և պիտի տեսնեն չափալարը Ձորաբաբելի ձեռքում՝ այն յոթերի հետ. դրանք Տիրոջ աչքերն են, որ շրջում են ամբողջ երկրով մեկ»: Այն ժամանակ ես պատասխանեցի ու ասացի նրան. «Ի՞նչ են այս երկու ձիթենիները՝ աշտանակի աջ կողմում և նրա ձախ կողմում»: Եվ ես կրկին պատասխանեցի ու ասացի նրան. «Ի՞նչ են այս երկու ձիթենու ճյուղերը, որոնք երկու ոսկյա խողովակների միջոցով իրենց միջից թափում են ոսկյա յուղը»: Եվ նա պատասխանեց ինձ ու ասաց. «Չե՞ս իմանում, թե սրանք ինչ են»: Եվ ես ասացի. «Ո՛չ, տե՛ր իմ»: Այն ժամանակ նա ասաց. «Սրանք են երկու օծյալները, որ կանգնած են ամբողջ երկրի Տիրոջ մոտ»: Զաքարիա 4:1-14.

«Сливоу» թարգմանված բառը Դ Թագավորաց և Եսայի քսանութերորդ գլխում «mishqâl» է և նշանակում է կշիռ: Երկու հատվածներում էլ մի կշիռ (սլիվոլ) պետք է ավելացվեր գծին: Կշիռն այն է, ինչ օգտագործվում է կշեռքի մեջ, և ներկայացնում է դատաստան: Կշռով գիծը դատաստանի գիծ է: Սամարիայի գիծը «յոթ ժամանակների» կամ երկու հազար հինգ հարյուր քսան տարիների ժամանակաշրջանն էր: Այդ նույն ժամանակահատվածը պետք է դրվեր հարավային թագավորության վրա, ինչպես որ դրվել էր հյուսիսային թագավորության վրա: Այդ գծերից յուրաքանչյուրի ավարտը Դանիելի գրքում նշվում է կա մ որպես վերջին բարկության ավարտ, կա մ որպես առաջին բարկության ավարտ: Դանիելի մոտ այդ ժամանակաշրջանը ներկայացված է որպես այն ժամանակը, երբ Երուսաղեմն ու գորքը պետք է ոտնահարվեին հեթանոսության և պապականության՝ ավերիչ երկու գործությունների կողմից: Երկու ժամանակաշրջաններն էլ պիտի սկսվեին այն ժամանակ, երբ նրանց համապատասխան մայրաքաղաքները ներխուժվեին, նվաճվեին, ավերվեին, և նրանց բնակիչները տարվեին գերության:

Սակայն Զաքարիայի գրքում «շինաքարը» կազմված է երկու եբրայական բառերի միացությունից: Առաջին բառը «eben»-ն է, և այն նշանակում է «շինեյ», ինչպես նաև նշանակում է «քար»: Այն նշանակում է «շինաքարական քար»: Այնուհետև այդ բառը միացվում է եբրայական «bedîyl» բառին, որը նշանակում է «բաժանել կամ առանձնացնել»: Զաքարիայի գրքում «շինաքարը» այն քարն է, որի վրա շինվում են և որը բաժանում ու տարանջատում է առաջ բերում: Բաժանումը երկու դասի երկրպագուների միջև է. մի դասը, որ ուրախանում է, երբ տեսնում է քարը, այն դնում է իր անկյան գլխին և շինվում է նրա վրա, իսկ մյուսը, որ այն չի տեսնում, մերժում է այն, սայթաքում է նրա վրա և վերջապես ջախջախվում է նրանից, որն այնուհետև դառնում է

նրանց գլխաքարը կամ տապանաքարը: Մի դասը կյանքի ուխտ է կապում, մյուսը՝ մահվան ուխտ:

Զաքարիայի պատմության մեջ հին Իսրայելը հենց նոր էր դուրս եկել Բաբելոնից՝ Երուսաղեմը վերաշինելու և վերականգնելու համար: Զորաբաբելը նշանակվել էր կառավարիչ և պիտի վերահսկեր այդ գործը: Նա գործի սկզբում դրեց հիմնաքարը, իսկ գործի վերջում տեղադրեց գլուխքարը, կամ՝ գագաթքարը: «Զորաբաբել» նշանակում է «Բաբելոնի սերունդ»: Բոլոր մարգարեությունները մատնանշում են վերջին օրերը, և Զորաբաբելի անունը խորհրդանշում է առաջին հրեշտակի պատգամի պատմությունը, երբ դրվեց հիմնաքարը, և նրա անունը նաև երրորդ հրեշտակի պատգամի խորհրդանշան է, երբ տեղադրվում է գլուխքարը, կամ՝ գագաթքարը: Սուրբ Հոգու հեղման դրսևորումը թե՛ առաջին շարժման, թե՛ երկրորդ շարժման մեջ ներկայացված է Զորաբաբելի անունով («Բաբելոնի սերունդ»), որովհետև այն ներկայացնում է այն պատգամը, որը կոչ է անում «Բաբելոնի սերնդի» վերջին սերնդին դուրս գալ: Այն ներկայացնում է Կեսգիշերյան աղաղակի պատգամը, որը հնչեց առաջին շարժման ընթացքում և որը շուտով պիտի հնչի Բարձր աղաղակի վերջին շարժման մեջ:

Երկու ձիթենիները, երկու ձիթենու ճյուղերը և երկու օծյալները, որոնք ներկայացնում են այն անոթները, որոնց մեջ երկու ոսկե խողովակները թափում են յուղը.

«Ամբողջ երկրի Տիրոջ մոտ կանգնած օծյալները ունեն այն դիրքը, որ մի ժամանակ տրված էր Սատանային՝ որպես ծածկող քերովբե: Իր գահը շրջապատող սուրբ էակների միջոցով Տերը մշտական հաղորդակցություն է պահպանում երկրի բնակիչների հետ: Ոսկե յուղը ներկայացնում է այն շնորհը, որով Աստված պահում է հավատացյալների ճրագները լցված, որպեսզի դրանք չթրթռան և չմարեն: Եթե այս սուրբ յուղը երկնքից չթափվեր Աստծո Հոգու պատգամների միջոցով, չարի գորություններն ամբողջապես կիշխեին մարդկանց վրա:»

«Աստված անարգվում է, երբ մենք չենք ընդունում այն հաղորդումները, որ Նա ուղարկում է մեզ: Այսպիսով մենք մերժում ենք այն ոսկե յուղը, որ Նա պիտի հեղեր մեր հոգիների մեջ՝ փոխանցվելու համար նրանց, ովքեր խավարի մեջ են: Երբ պիտի հնչի կանչը՝ «Ահա, փեսան գալիս է. ելե՛ք նրան ընդառաջ», նրանք, ովքեր չեն ընդունել սուրբ յուղը, ովքեր իրենց սրտերում չեն փայփայել Քրիստոսի շնորհը, անմիտ կույսերի նման պիտի գտնեն, որ պատրաստ չեն իրենց Տիրոջը դիմավորելու: Նրանք իրենց մեջ իսկ չունեն յուղը ձեռք բերելու գորությունը, և նրանց կյանքերը խորտակված են: Բայց եթե Աստծո Սուրբ Հոգին խնդրվի, եթե մենք աղաչենք, ինչպես Մովսեսն արեց՝ «Ցո՛ւյց տուր ինձ Քո փառքը», Աստծո սերը պիտի հեղվի մեր սրտերի մեջ: Ոսկե խողովակներով ոսկե յուղը պիտի հաղորդվի մեզ: «Ոչ գորությամբ և ոչ էլ ուժով, այլ Իմ Հոգով, ասում է Զորաց Տերը»: Արդարության Արեգակի պայծառ ճառագայթներն ընդունելով՝ Աստծո զավակները փայլում են որպես լույսեր աշխարհում»: Review and Herald, July 20, 1897.

Զաքարիան բազմիցս հարցրել էր, թե ովքեր էին երկու ձիթենիները՝ այդպիսով ուշադրություն հրավիրելով երկու վկաների զանազան խորհրդանշանների վրա: Քույր Ուայթը երկու ձիթենիները նույնացնում է Հայտնության տասնմեկերորդ գլխի երկու

վկաների հետ:

«Երկու վկաների վերաբերյալ մարգարեն հետագայում հայտարարում է. «Սրանք են այն երկու ձիթենիները և այն երկու աշտանակները, որ կանգնած են երկրի Աստծու առաջ»: «Քո խոսքը,— ասում է սաղմոսերգուն,— ճրագ է իմ ոտքերի համար և լույս՝ իմ ճանապարհի համար»: Հայտնություն 11:4, Սաղմոս 119:105: Երկու վկաները ներկայացնում են Հին և Նոր Կտակարանների Սուրբ Գրությունները»: The Great Controversy, 267.

Զաքարիան ցանկանում էր հասկանալ, թե ովքեր էին այս երկու վկաները: Ֆրանսիական հեղափոխության ընթացքում դրանք Հին և Նոր Կտակարաններն էին: Դրանք ներկայացված էին որպես Մովսես և Եղիա, որոնք անտակ անդունդից ելնող գազանի կողմից սպանվեցին փողոցում: Դրանք ներկայացնում են Future for America-ի ծառայությունը, որը սպանվեց 2020 թվականի հուլիսի 18-ին:

Գլխի սկզբում, երբ Զաքարիան արթնացվում է, երբ մեռած չոր ոսկորները հավաքվում են իրար, բայց դեռ կենդանացած չեն, Գաբրիելը հարցնում է. «Ի՞նչ ես տեսնում»: Զաքարիան նկարագրում է իր տեսածը, ապա հարցնում է. «Ի՞նչ են սրանք, տե՛ր իմ»: Գաբրիելը շեշտում է հարցի առարկան՝ Զաքարիայի հարցին հարցով պատասխանելով: Նա հարցնում է Զաքարիային. «Չե՞ս իմանում, թե սրանք ինչ են»: Այնուհետև Գաբրիելը պատասխանում է. «Սա է Տիրոջ խոսքը Զորաբաբելին՝ ասելով. Ո՛չ զորությամբ, ո՛չ հզորությամբ, այլ իմ Հոգով, ասում է Զորքերի Տերը»:

Տիրոջ Խոսքը, որ տրվեց Զորաբաբելին, սա էր. «Ո՛չ զորությամբ, ո՛չ էլ ուժով, այլ իմ Հոգով: Ո՛վ էս դու, ո՛վ մեծ լեռ. Զորաբաբելի առաջ դաշտավայր պիտի դառնաս. և նա պիտի դուրս բերի դրա գլխավոր քարը՝ բացականչություններով, աղաղակելով. «Շնորհք, շնորհք նրան»»:

Կառավարիչ Զորաբաբելը ներկայացնում է այն պատգամաբերին, որ նախապատրաստում է ճանապարհը սկզբնական և ավարտական պատմության մեջ, որի առաջ լեռը դառնում է դաշտավայրի պես հարթ: Եսային նույն պատգամաբերի գործն է նույնացնում և ասում է, որ նա «անապատում ուղիղ պիտի շինի մեր Աստծու մայրուղին», և որ նա պիտի անի, որպեսզի «ամեն ձոր» «բարձրացվի»: Նա նաև պիտի անի, որպեսզի «ամեն լեռ և բլուր» «ցածրացվի», որովհետև կառավարիչ Զորաբաբելի առաջ եղող «մեծ լեռը» «դաշտավայր պիտի դառնա»:

Ուիլյամ Միլլերի «յոթ ժամանակների» պատգամը նրան տրվել էր Աստծուց: Զորաբաբելը ներկայացնում է Ուիլյամ Միլլերին, որը դրեց «յոթ ժամանակների» հիմնաքարը, և նա նաև ներկայացնում է այն ձեռքերը, որ «պիտի դուրս բերեն ծայրաքարը» «աղաղակելով, կանչելով. Շնորհ, շնորհ նրան»: «Շնորհ» բառի կրկնությունը ներկայացնում է Կեսգիշերային աղաղակի պատգամը: «Աղաղակելը» ներկայացնում է այն նույն պատգամը, որ ներկայացված է երրորդ հրեշտակի բարձրաձայն աղաղակով, իսկ «կանչելը» ներկայացնում է Կեսգիշերային աղաղակը: Ամբողջ հատվածը Կեսգիշերային աղաղակի պատգամի մասին է: Այն այն կույսերի մասին է, որոնք մահվան քնի մեջ էին Հայտնության տասնմեկերորդ գլխի փողոցներում,

որը ձգվում է մեռած չոր ոսկորների հովտով: Այն մեռած չոր ոսկորների հարության մասին է, և այն «կախալարի» մարգարեական դերի մասին է, որը տեսնում են իմաստուն կույսերը, և որը պատճառ է դառնում, որ նրանք ցնծան:

Ապա Ջաքարիան ասում է. «Ավելին»: «Ավելին» նշանակում է հետևյալ հատվածը դնել նախորդ հատվածի վրա: Սա հղում է տող առ տող մարգարեական սկզբունքին: Նախորդ երկխոսությունը նույնացրեց կեսգիշերին Աստծո ժողովրդի արթնացումը, որը ներկայացված է Ջաքարիայով: Նախորդ երկխոսությունը բազմիցս շեշտեց վերջին օրերում Աստծո ժողովրդի փափագը՝ հասկանալու, թե ովքեր են Հայտնության տասնմեկերորդ գլխի երկու վկաները: Նախորդ երկխոսությունը նույնացրեց, որ Ջորոբաբելը ներկայացնում է աշխատանքը առաջին շարժման մեջ և նաև աշխատանքը վերջին շարժման մեջ: Այն ցույց տվեց, որ Ջորոբաբելի «ձեռքերը» (ներկայացնելով մարդկային գործությունը) պետք է դնեն հիմնաքարը և գլխաքարը, սակայն նրա ձեռքերի գործը կատարվել է և կատարվում է միայն Միփթարիչի աստվածային գործությամբ:

Հետագա երկխոսությունը, որը պետք է տեղադրվի նախորդ երկխոսության վրա, ցույց է տալիս, որ երբ «Ջորաբաբելի ձեռքերը» ավարտում են գործը, ապա վերջին օրերում Աստծո ժողովուրդը «կիմանա, որ Տերը» Գաբրիելին՝ լույս կրողին, «ուղարկել է» Աստծո ժողովրդի «մոտ»: Նրանք կճանաչեն երկնային հաղորդակցության այն ընթացքը, որը Հիսուս Քրիստոսի Հայտնության հետ առնչությամբ ներկայացված առաջին ճշմարտությունն է: Մերժել Ջորաբաբելի լուրն ու գործը՝ նշանակում է մերժել այն լուրը, որ գալիս է Գաբրիելից, որը նա ստացել էր Քրիստոսից, իսկ Նա իր հերթին ստացել էր Հորից:

Այնուհետև որոշվում են երկրպագուների երկու դասերը: Մի դասը «արհամարհե՛ց փոքր բաների օրը»: Մյուս դասը «կուրախանա», երբ նրանք «տեսնեն կապարձը Ջորաբաբելի ձեռքում այն յոթի հետ», որոնք «Տիրոջ աչքերն են, որ շրջում են ամբողջ երկրով մեկ»: Նրանք, որ արհամարհում են փոքր բաների օրը, արհամարհում են Ուիլյամ Միլլերի պատմական գործը, ինչպես այն ներկայացված է «կապարձով»: Նրանք հակադրվում են նրանց, ովքեր ուրախանում են, երբ տեսնում են «կապարձը» Ջորաբաբելի ձեռքերում: Ջաքարիայի «կապարձը» այն շինարարական քարն է, որ բաժանում է առաջացնում: Մի դասը արհամարհում է «կապարձը», որովհետև նրանք հրաժարվում են տեսնել, որ Ջորաբաբելի ձեռքում եղող «կապարձը» «այն յոթի» հետ է: «Յոթ» բառը, որ «կապարձի» հետ է, նույն եբրայերեն բառն է, որ Ղևտական քսանվեցում թարգմանված է որպես «յոթ անգամ»:

Այնուհետև Ջաքարիան կրկնում է այն փաստը, որ երբ արթնանում է, չի իմանում, թե ովքեր են այդ երկու վկաները: Ուստի նա երկրորդ անգամ հարցնում է. «Ի՞նչ են այս երկու ձիթենիները»: Նա դա կրկին կրկնում է՝ հարցնելով. «Ի՞նչ են այս երկու ձիթենու ճյուղերը, որոնք այդ երկու ոսկե խողովակների միջոցով իրենց միջից դատարկում են ոսկե յուղը»: Եվ Գաբրիելը շեշտում է հարցը՝ դարձյալ պատասխանելով Ջաքարիայի հարցին մեկ այլ հարցով. «Չե՞ս իմանում, թե ինչ են սրանք», ինչին Ջաքարիան պատասխանում է. «Ո՛չ»: Ապա Գաբրիելն ասում է. «Սրանք են այն երկու օծյալները, որ

կանգնած են ամբողջ երկրի Տիրոջ մոտ»:

Գլուխը սկսվում է նրանով, որ Գաբրիելը Ջաքարիային արթնացնում է նրա քնից: Հետևաբար Ջաքարիան ներկայացնում է այն կույսերին, որոնք արթնացվում են կեսգիշերին, և երբ այդ կույսերը արթնացվում են, նրանք ներկայացվում են որպես ճնշող բեռ կրող՝ հասկանալու, թե Հայտնության գրքի տասնմեկերորդ գլխի երկու վկաներն ինչ են ներկայացնում: Աստվածաշնչի բոլոր գրքերը հանդիպում և ավարտվում են Հայտնության գրքում: Բոլոր մարգարեները համակարծիք են միմյանց հետ, որովհետև Աստված խառնակության հեղինակ չէ: Բոլոր մարգարեները ավելի շատ խոսում են վերջին օրերի մասին, քան այն օրերի, որոնցում իրենք ապրել են:

Գաբրիելը գործադրում է Ալֆայի և Օմեգայի սկզբունքը՝ նշելով, որ Ջորաբաբելն է սկսելու և ավարտելու տաճարի շինության գործը: Նրա գործը ներկայացված է որպես սկզբում հիմքի քարը դնելը և վերջում գագաթաքարը: Ջորաբաբելը ներկայացնում է միլլերիտների շարժումը և Future for America շարժումը:

Այն, ինչ Գաբրիելը ներկայացնում է Ջաքարիային, այն է, որ Կեսգիշերային Աղաղակի գործը՝ լինի առաջին հրեշտակի շարժման մեջ, թե երրորդ հրեշտակի շարժման մեջ, իրականացվում է Սուրբ Հոգու գործությամբ:

Մինչ նրանք մեռած պառկած էին փողոցում, աշխարհը ցնծում էր նրանց դիակների վրա, բայց երբ նրանք հարություն առան, աշխարհը երկյուղեց, իսկ նրանք ցնծացին: Նրանք ցնծում են, որովհետև տեսնում են այն «յոթ ժամանակների» ուղղալարը Ջորոբաբելի ձեռքում: Ուղղալարը այն քարն է, որի վրա կառուցվում է, և որը բաժանում է իմաստուններին հիմարներից:

Ջաքարիան չի ասում՝ «յոթը», այլ ասում է՝ «այդ յոթը»: Նրանք տեսնում են թե՛ երկու հազար հինգ հարյուր քսան տարվա ցրումը: «Յոթ» թարգմանված բառը նույն բառն է, որ Ղևտական քսանվեցում թարգմանված է որպես «յոթ անգամ», և ներկայացնում է ստրկության «անեծքը», որ բերվեց Իսրայելի թե՛ հյուսիսային, թե՛ հարավային թագավորությունների վրա: Դանիելի գիրքը նույնացնում է «այդ յոթը» որպես առաջին և վերջին գայրույթ:

Վիլյամ Միլլերի դրած հիմնաքարը «յոթն անգամներն» էր, և երրորդ հրեշտակի շարժման կողմից դրված գագաթաքարը «յոթն անգամներն» են: Նրանք, ովքեր ուրախանում են, երբ տեսնում են «այդ յոթը» վերջին օրերի Կեսգիշերյան Աղաղակի արթնության մեջ, ակնառու կլինեն թանկագինի և անարգի բաժանմանն ու գատմանը: Թանկագինը պիտի ուրախանա, երբ գա լիակատար միաբանության մեջ, իսկ անարգը չափազանց ուշ պիտի իմանա, որ չունի այն յուղը, որ իջնում էր երկու ոսկե խողովակների միջով: Այն ճշմարտությունը, որ մեկ դասի համար ուրախության պատճառ է դառնում, մյուս դասի համար պիտի լինի գայթակղության քար, թեև այն տեսանելի էր բոլոր նրանց համար, ովքեր կամենում էին տեսնել:

Ինչպես որ «յոթ ժամանակները» սկզբում՝ 1856 թվականին, դարձան փորձություն, երբ Փիլադելֆիական աղվենտիզմը անցում կատարեց դեպի Լառդիկեական աղվենտիզմ,

այնպես էլ «յոթ ժամանակները» մեկ անգամ ևս դառնում են փորձություն ավարտին՝ հենց այնտեղ, որտեղ Լառդիկեական աղվենտիզմը անցում է կատարում դեպի Փիլադելֆիական աղվենտիզմ: Սկզբի փորձությունը տապալվեց 1863 թվականին՝ «յոթ ժամանակների» աստվածաշնչյան վարդապետության մերժմամբ: Նրանք, ովքեր 2023 թվականին կձախողեն ավարտի փորձությունը, դա կանեն՝ մերժելով այն փորձառությունը, որ պահանջվում է Ղևտացոց քսանվեցերորդ գլխի «յոթ ժամանակների» կողմից մատնանշված դեղամիջոցի միջոցով:

Կարևոր էր հաստատել, որ Դանիելի գիրքը լիովին հաստատում է «յոթ ժամանակները», նախքան մենք կսկսեինք դիտարկել Դանիելի գրքի առաջին վեց գլուխների մարգարեական պատգամը, որովհետև չորրորդ և հինգերորդ գլուխները վերաբերում են «յոթ ժամանակներին», և դրանք մատնանշում են Հայտնություն գրքի տասներեքերորդ գլխի երկրի գազանի երկու եղջյուրների սկիզբն ու ավարտը:

Այդ առաջին վեց գլուխների մեր քննությունը մենք կսկսենք հաջորդ հոդվածում:

«Այն լույսը, որ Դանիելը ստացավ Աստծուց, տրվեց հատկապես այս վերջին օրերի համար: Այն տեսիլքները, որ նա տեսավ Ուլայի և Հիդդեկելի ափերին՝ Մենաարի մեծ գետերի մոտ, այժմ կատարման ընթացքի մեջ են, և բոլոր կանխագուշակված իրադարձությունները շուտով պիտի իրականանան:»

«Քննեցե՛ք հրեա ժողովրդի վիճակը այն ժամանակ, երբ տրվեցին Դանիելի մարգարեությունները:»

«Ավելի շատ ժամանակ հատկացնենք Աստվածաշնչի ուսումնասիրությանը: Մենք խոսքը չենք հասկանում այնպես, ինչպես պետք է հասկանանք: Հայտնության գիրքը բացվում է մեզ ուղղված հրահանգով՝ հասկանալու այն խրատը, որ այն պարունակում է: «Երանելի է նա, որ կարդում է, և նրանք, որ լսում են այս մարգարեության խոսքերը,— հայտարարում է Աստված,— և պահում են այն բաները, որ այնտեղ գրված են, որովհետև ժամանակը մոտ է»: Երբ մենք՝ որպես ժողովուրդ, հասկանանք, թե այս գիրքն ինչ է նշանակում մեզ համար, մեր մեջ մեծ վերածնունդ կերևա: Մենք լիովին չենք հասկանում այն դասերը, որ այն սովորեցնում է, չնայած մեզ տրված հրահանգին՝ քննելու և ուսումնասիրելու այն:»

«Անցյալում ուսուցիչները հայտարարել են, թե Դանիելը և Հայտնությունը կնքված գրքեր են, և ժողովուրդը երես է թեքել դրանցից: Այն վարագույրը, որի ականերն առեղծվածայնությունը շատերին հետ է պահել այն բարձրացնելուց, Աստծու իսկ ձեռքը ետ է քաշել Իր խոսքի այս բաժիններից: «Հայտնություն» անունն իսկ հակասում է այն պնդմանը, թե այն կնքված գիրք է: «Հայտնություն» նշանակում է, որ կարևոր մի բան բացահայտվում է: Այս գրքի ճշմարտությունները ուղղված են նրանց, ովքեր ապրում են այս վերջին օրերում: Մենք կանգնած ենք սրբազան բաների սուրբ վայրում՝ վարագույրը հանված: Մենք չպետք է դրսում կանգնենք: Մենք պետք է ներս մտնենք՝ ոչ թե անփույթ, անհարգալից մտքերով, ոչ էլ հախուռն քայլերով, այլ երկյուղածությամբ և աստվածավախությամբ: Մենք մոտենում ենք այն ժամանակին, երբ Հայտնության գրքի մարգարեությունները պետք է կատարվեն:»

Վկայություններ սպասավորներին, 113:

